

SLADKÝ ŽIVOT



Emmy Graysonová

Princův
zapomenutý poklad

 HARLEQUIN[®]

EMMY GRAYSONOVÁ

PRINCŮV
ZAPOMENUTÝ POKLAD

PŘEKLAD

LENKA TICHÁ

Milá čtenářko,

jednou si možná zažádám o grant na vypracování studie na téma „pozitivní dopad přírodních katastrof, jako jsou uragány, sněhové bouře a zemětřesení, na zachování lidského rodu“. Kdybych dostal stovku za každý příběh, kdy se TI DVA sblížili jen díky tomu, že je nějaká ta katastrofa uvěznila na dostatečně dlouhou dobu v nějakém malém prostoru (namátkou tento měsíc Lyssia a Dario – Milovat svého nepřítele? – a Emily a Paša – Uvězněná v Karibiku; postaći ale i zaseknutá kabina lanovky – Talia a Dain v povídce Dědic jedné noci), kde byli sami, byl bych už asi pomalu taky milionářem...

Dost mě baví sledovat, jak se podobné archetypy v literatuře neustále opakují. Ve čtrnáctém století napsal slavný Boccaccio svůj neméně slavný Dekameron, kdy skupina mladých a bohatých je morem (dobře, není to přírodní katastrofa, ale skoro) uzavřena na venkově. A ruku do ohně bych dal za to, že si po večerech příběhy nejenom povídali, ale sem tam nějaký docela pikantní si i prožili...

Takže na všechny úslužné „katastrofy“!

S láskou

Váš Harlequin

Emmy Graysonová

**PRINCŮV
ZAPOMENUTÝ POKLAD**



Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Prince's Forgotten Diamond

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2024

Překlad:
Lenka Tichá

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2024 by Emmy Grayson
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2905-3 (EPUB)

ISBN: 978-83-291-2906-0 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-2907-7 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Nadechl se s pocitem, že se mu do hrudi zabodává sto nožů. Zalupal po dechu. Zaklel a strnul. Bolest postupně slábla. Každý nádech sice stále pátil jako čert, ale aspoň se mohl posadit.

Místnost kolem něj se točila. Zatnul zuby a zavřel oči. Chvilí počkal a potom je zase pomalu otevřel. Svět zpomalil natolik, že dokázal rozeznat své okolí od plyšového koberečku na lesklé podlaze z mahagonového dřeva až po velkolepý lustr, který mu visel nad hlavou. Opatrně obrátil hlavu. Seděl na koženém gauči s dekorativním prošíváním. Stěně vlevo vévodil mramorový krb a prostor nad krbovou římsou zdobil obraz gotických věží Westminsterského opatství. Vpravo se na vyvýšeném stupínku nacházela velká postel s luxusní příkrývkou v barvě půlnoční modři a hromadou umělecky naaranžovaných polštářů.

Při vzdáleném zatroubení klaksonu sebou trhl. Ať právě prožil cokoli, nebyla následkem jen bolest na hrudi, ale i šílené třesnutí hlavy. Prohrábl si vlasy a na zátylku si nahmatat bouli. Zarazil se.

Co se tu sakra stalo?

Vstal a zamířil do koupelny. Otočil kohoutkem, nabral do dlaní požeňnaně studenou vodu a opláchl si s ní pokožku.

Zvedl hlavu, zalétl očima k zrcadlu a pocítil zmatek, který se rychle změnil v šok.

Obličej, na který se díval, vůbec neznal.

Zvedl ruku a přejel si konečky prstů po dlouhém šrámu, který se táhl z mírné prohlubně pod jeho tváří až k bradě porostlé krátkým strništěm. Odraz v zrcadle udělal totéž. Hnědé oči, unavené a s tmavými kruhy, si ho upřeně prohlížely.

Nepoznával se.

Kdo jsem?

Po té otázce, která mu prolétla hlavou, následovalo jen ticho a nekonečná prázdnota. Kromě přítomného okamžiku si na nic nevzpomínal.

Zmocnil se ho strach, ale s odhodláním, které se u něj projevilo stejně přirozeně jako dech, ho potlačil. Panika tu neměla místo.

Naplnil si plíce hlubokým, očistným nádechem a došel do ložnice. Na první pohled neviděl peněženku ani mobilní telefon. Jediným zavazadlem byla plátěná cestovní taška s koženými popruhy. Oblečení uvnitř bylo jednoduché, ale kvalitní, značek luxusních obchodů, které podvědomě znal, ačkoli vlastní jméno si vybavit nedokázal. V silné bílé obálce ukryté ve vnitřní postranní kapse bylo téměř deset tisíc euro. Ať byl kdokoli, peníze zjevně měl.

Nebo je vzal někomu, kdo je měl.

To pomyšlení ho zneklidnilo. Přitiskl prsty k svému zranění. Projela jím ostrá bolest, která mu zabránila ponořit se do hlubších spekulací, které by stejně nikam nevedly.

Letný pohled z okna mu nabídl elegantní budovy z cihel a bílého kamene postavené těsně u sebe. Některé měly výlohy, jiné vypadaly jako kanceláře. Ale ze všech číselo bohatství. Pod stmívající se oblohou proudili chodci, taxi a patrové červené autobusy.

Londýn.

Je v Londýně. Hlavou mu prolétla další prchavá myšlenka, ale zmizela dřív, než se jí stačil věnovat.

Jedno po druhém, rozhodl se. Nejdřív zjistí, jestli tu není ještě někdo další.

Vykročil k dvojitým dveřím do další místnosti. Dlouze naslouchal a pak opatrně otevřel dveře do široké, vzdušné chodby, kde na stěnách ve slonovinové barvě visely mezi dveřmi označenými čísly draze vyhlížející obrazy.

Takže je v hotelu. Přepadli ho na pokoji? Ne, to nedávalo smysl. Kdyby se k němu někdo vloupal, určitě by mu vzal tašku, nebo ji aspoň prohledal.

Třeštění hlavy se vrátilo. Vzal si lék proti bolesti, který našel v koupelně, a po dvacetiminutovém odpočinku na gauči se mu udělalo natolik dobře, aby se pustil do další prohlídky pokoje. Pozorně zkoumal okázalé vybavení interiéru. Jeho oči zachytily černý záblesk. Pod gaučem ležela černá lesklá vizitka se zaoblenými rohy. Když si klekl, stáhla se mu hrud. Poznal elegantní písmo zdobené jemným stříbrným ornamentem. Jakmile ji sevřel v prstech, prohnaly se jím obavy i vzrušení.

Na jedné straně stálo *Smythe's*. Na druhé byla adresa a ve spodním levém rohu několik čísel. Do pravého rohu napsal někdo stříbrným inkoustem *Sobota 7.30*.

Zmocnila se ho naléhavost. Ta navštívenka i schůzka byly důležité. Krátce pohlédl na své zápěstí a na místě hodinek spatřil světlý proužek. Zvedl sluchátko hotelového telefonu.

„Dobrý večer a děkujeme vám, že voláte do recepce hotelu Bancroft. Jsem Anthony.“

Zapamatoval si název hotelu.

„Zdravím, Anthony. Mohl byste mi prosím sdělit dnešní datum a kolik je hodin?“

„Jistě, pane. Dnes je pátého dubna, skoro sedm večer.“

„Sobota?“

„Ano, pane.“

Rozhodl se učinit poslední krok.

„Děkuju vám, Anthony. Mám ještě jednu otázku – na čím jméno je napsaný můj pokoj?“

Rozhostilo se ticho. *„Pane?“*

„Jen si chci ujasnit, kdo učinil rezervaci.“

„*Ovšem, pane. V evidenci máme John Adamos.*“

Řecké příjmení. Vůbec mu nebylo povědomé.

„Děkuju vám.“ Zavěsil.

John Adamos.

Vyslovil to jméno nahlas a několikrát ho zopakoval. Stále znělo stejně cize, jako když ho slyšel poprvé.

Zalétl očima zpátky k navštívence. Do schůzky zbývala půlhodina. Mohl by zavolat na policii nebo se nechat odvézt do nemocnice. Ale lékařská vyšetření by trvala několik hodin. I když se prohlídce nakonec nejspíš nevyhne, s léky se bolest dala snést. Policisté by začali vyšetřovat, co se stalo, vyslechli by ho a možná pořídili fotografie. A to by také vyžadovalo čas.

Prsty poklepal na navštívenku. Tento způsob mu poskytne odpovědi do hodiny.

Zvedl telefon a znovu vytočil číslo.

„*Dobrá večer a děkujeme vám...*“

„Anthony, tady znovu... John.“ To jméno mu stále připadalo cizí.

„*Ano, pane.*“

„Byl byste tak laskav a nechal mi za deset minut přistavit taxi?“

Za čtvrt hodiny stál John na chodníku před elegantními řadovými domy. Ten z navštívenky z bílých cihel s klenutými okny a ozdobnými sloupy u hlavního vchodu se podobal ostatním. Ale na rozdíl od lesklých mahagonových dveří u jiných domů se tyto odlišovaly barvou půlnoční černí. Žádná cedulka nenaznačovala, že nejde jen o další obytnou rezidenci. Vyšel po schodech a zazvonil. Do dvou vteřin mu otevřel nějaký muž. Byl velmi vysoký a vypadal, že ho do černého obleku, který měl na sobě, někdo vecpal násilím a vůbec z toho nemá radost.

„Dobrá večer.“

Muž mlčel.

„Mám tu schůzku.“

Jedno huňaté obočí povyskočilo k širokému čelu. John vylovil z kapsy navštívenku.

„Jsem...“

Mužův obličej prošel překvapivou proměnou. Jeho tvář ozářil úsměv a mohutná ramena se uvolnila.

„Odpusťte, pane. Vstup je povolen pouze po předložení karty.“ Ustoupil a pokynul Johnovi, ať vstoupí.

„Vítejte u slečny Smytheové.“

John na okamžik zaváhal. Hlavou mu prolétl záblesk vzpomínky – jiskřící lustr, zastřený ženský hlas.

Pak to odeznělo.

Vešel dovnitř. Dával si pozor, aby navzdory překvapení zachoval netečný výraz. Vstupní hala s kovaným zábradlím vinoucím se kolem točitého schodiště, lesklou mramorovou podlahou a obrazy na stěnách působila přepychově. Bylo mu jasné, že to nejsou jen tak ledajaké obrazy – na mysl mu přišla jména Renoir, Monet, Kahlo a Rembrandt. Pokud to byly originály, na aukcích by stály miliony.

Přesto ho nejvíc překvapil jiskřící lustr nad jeho hlavou.

Prohnalo se jím uspokojení a napětí v něm mírně polevilo. Už tady někdy byl.

„Výtah vás odveze nahoru.“

John se obrátil a spatřil nějakého muže, zřejmě člena ochranky, jak kyne k prosklenému sloupu, který se otevřel a odhalil kabinu ze stejného černého kovu jako zábradlí.

„Ať se vám u nás líbí.“

Jízda výtahem byla krátká a plynulá. Dveře se nehlučně otevřely. John se zarazil a přelétl očima po svém okolí.

Krátké schodiště lemované mramorovými sloupy ve stejném světle zelenomodrém odstínu jako stěny vedlo na vydlážděný parket. Díky zrcadlům ve zlatých rámech vypadala místnost dvakrát tak velká.

V rozestupech několika desítek centimetrů byly po obvodu umístěny prosklené vitríny.

Samé šperky, uvědomil si, když sešel po schodech. Ve vitrínách byly umělecky naaranžované klenoty od jednotlivých drahých kamenů až po zručně vyrobené náhrdelníky, náramky, náušnice a prsteny osazené zářivými rubíny, smaragdy, safíry a diamanty, a dokonce i jednu korunku.

„Vítám vás, pane.“ Zastřený hlas z jeho vzpomínek byl určený k svádění a pokušení. Přesto si uvědomil, že navzdory smyslnému tónu pocítil jen netečný záblesk zájmu.

Nad schodištěm stála žena. Její křivky obepínaly černé šaty bez rukávů. Hladké ebenově černé vlasy měla zastřižené do mikáda a rovná ofina zdůrazňovala nápadné lícní kosti a velké oči.

„Vítejte zpátky, pane Adamosi.“

„Děkuju vám.“

Naklonila hlavu na stranu. Na rtech jí pohrával flirtující úsměv, ale měřila si ho pronikavýma očima.

„Všechno v pořádku?“

Zarazil se. Nejradši by ji podrobil okamžitému výslechu. Ale šestý smysl na něj naléhal, ať postupuje opatrně, nejdřív vyzkouší vody a k otázkám se dopracuje později.

„Ano.“ Zvedl navštívenku. „V sobotu v sedm třicet, je to tak?“

Dlouze se na něj dívala, než sešla ze schodů. Každý její krok byl smyslný, boky se jí pohupovaly a prsty prodlévaly na zábradlí. Přesto když se setkala s jeho pohledem, poznal za tím divadélkem silnou, vypočítavou ženu. Ať už byla slečna Smytheová kdokoli, rozhodně nebyla žádná naivka.

„Šampaňské?“

„Ne, díky.“

Pokynula k mahagonovému stolu před vysokým zrcadlem od podlahy až ke stropu a několika čalouněným

židlím. Počkal, až si sedne, a teprve potom se také posadil. Vytáhla zásuvku a soudě podle tichého cvakání vytukala nějaký kód. Ozvalo se cvaknutí následované zvukem otvírajících se dvířek. Sáhla dospod a položila mezi ně na stůl černou krabičku.

„Jak jsem slíbila.“

John pomalu zvedl víčko.

Na černém hedvábném podkladu se leskl diamant. Podobný v životě neviděl. Uprostřed tančily černé tečky, které mu připomínaly noční oblohu. Obklopovaly ho drobné perličky a akvamaríny a celé to spočívalo na stříbrném kroužku.

Klasický, elegantní a romantický prsten.

„Je nádherný.“

Rudé rty slečny Smytheové ozářil upřímný, byť prchavý úsměv.

„Díky. Nemám mnoho klientů, kteří by žádali diamant pepř a sůl. Tu výzvu jsem si velmi užila.“

„Diamant pepř a sůl?“

Vyklenula jedno dokonale tvarované obočí.

„Ano. Jak jsme to spolu probrali na minulé schůzce.“

„Připomeňte mi to.“

Vytáhla prsten z krabičky a zvedla ho. „Říká se mu i galaktický nebo nebeský diamant a kdysi byly považovány za kazové. Černé tečky, které vidíte, jsou kousky uhlíku nebo minerálů, které při formování diamantu nezkrystalizovaly. Ale jak se svět vyvíjí, začínají být oceňovány pro jejich jedinečnost.“ Naklonila prsten tak, aby viděl do hloubky kamene. „Na rozdíl od tradičního diamantu, který odráží světlo, vás tento kámen vtahuje dovnitř. Povzbuzuje vás k tomu, abyste se na něj podíval podruhé. Čím déle se díváte, tím víc vidíte.“

Pokusil se vyvolat představu té ženy bez tváře, kterou zjevně hodlal požádat o ruku.

Jeho úsilí zmařila nekonečná tma. Hlavou mu projelela palčivá bolest. Pevně zavřel oči a potlačil zasténání.

„Pane Adamosi?“

„Moment,“ procedil mezi zuby.

Nakonec bolest pominula. Uviděl před sebou lahev s vodou.

Slečna Smytheová ho pozorovala. „Až se vzpamatujete, máte pět minut, abyste mi řekl, co se tu děje, jinak odejděte.“

Zhluboka se nadechl, dlouze se napil a opřel se do židle.

„Bolí mě hlava, slečno Smytheová. Určitě jste o tom slyšela.“

Přimhouřila oči a opřela se.

„Pokud jste požil nějakou nedovolenou látku, budu muset...“

„To pusťte z hlavy.“

Ten autoritativní tón mu sklouzl z jazyka docela přirozeně. Slečna Smytheová sebou ani netrhla a jen mírně přikývla.

„Omlouvám se, jestli jsem vás urazila. Ale,“ naklonila se dopředu a založila si paže na hrudi, takže se jí mírně pozvedla ňadra, „neříkáte mi pravdu.“

„Jste krásná žena, slečno Smytheová. Ale k tomu, abych odhalil svá tajemství, by bylo potřeba víc než náznak hlubokého výstřihu.“

Mlaskla jazykem a opřela se zády do židle.

„Za pokus to stálo.“ Zvážněla. „Pane Adamosi, až dosud byl náš vztah zcela profesionální. Zaplatil jste včas a v plné výši. Vaše dotazy ohledně prstenu byly dobře promyšlené a do detailu propracované. Ale jsem v této branži dost dlouho, abych poznala, že se od našeho posledního setkání něco změnilo. Možná je to osobní, a v tom případě to nechám být. Ale jestli to má ovlivnit váš nákup nebo mě osobně, mám právo to vědět.“

Dlouze se na ni díval. Bylo to předčasné riziko. Odhalit svá tajemství se přičilo instinktu, který měl v sobě natolik vštípený, že ho vůbec nezpochyboval. Ale

také si uvědomoval, že tato žena je zatím jediné vodítko, které má.

„Probudil jsem se před hodinou a nepamatuju si, kdo jsem.“

Pohled na to, jak pootevřela ústa, mu poskytl drobné uspokojení.

„Cože?“

„Probral jsem se na pokoji v hotelu Bancroft. Šíleně mě bolela hlava a hrud' jsem měl v jednom ohni. Bez povědomí o tom, kdo jsem, bez peněženky, bez telefonu a,“ zvedl levou ruku, „bez hodinek. Jediné, co jsem našel, kromě velmi drahého zavazadla a obálky plné eur, byla vaše navštívenka.“

Zalétla očima ke krabičce s prstenem, která teď byla zavřená a odstrčená na stranu. „Nevzpomínáte si vůbec na nic? Ani na naši první schůzku před pěti dny?“

Chvilí jen bloumal očima po místnosti. Prostředí mu připadalo povědomé, ale kromě krátkých záblesků, které se ho zmocnily venku, když přišel, nic dalšího nepřibýlo.

„Tu a tam náznak. Nic důležitého.“

„Proč jste nejel na policii? Nebo do nemocnice?“

„Tím by se všechno jen zdrželo. Usoudil jsem, že když přijedu sem, získám odpověď na otázku, kdo jsem, rychleji.“

Poklepala pěstěným prstem do stolu. A znovu. Ten zvuk se hlasitě nesl místností. Nespouštěl z ní oči, přijímal její posuzující pohled, a přesto neustoupil. Nakonec se opřela.

„Představil jste se mi jako John Adamos.“

„To mi nic neříká.“

Pokrčila rameny. „Nedivila bych se, kdyby to bylo falešné jméno. Moje rodina podniká v tomto oboru několik generací. Prosperujeme díky exkluzivitě a zachovávání tajemství, takže se našich klientů neptáme na detaily. Pokud mají kartu, jsou vpuštěni dál. Když mají

peníze, přijmeme jejich objednávku. Jinak o nich skoro nic nevíme.“

Vstal a začal přecházet sem a tam. „Kdy jsem si tu schůzku domluvil?“

„Před třemi týdny, když jste podal žádost a složil zálohu.“

„Zálohu?“

„Obvykle žádám polovinu, ale zaplatil jste mi celou částku. Milion euro.“

Zíral na ni. „Milion?“

„Ano.“ Pokrčila obnaženým ramenem. „Jsme nejlepší.“

„A nezmínil jsem se, pro koho ten prsten je?“

Obličejem slečny Smytheové prolétl toužebný záblesk, ale zmizel tak rychle, že by mu býval unikl, kdyby ji nesledoval tak pozorně.

„Ne.“ Naklonila se dopředu. „Ale chodila jsem do této výstavní galerie od dětství. Nejdřív jsem pozorovala otce, pak se učila a později to tu vedla. Poznám rozdíl mezi klienty, kteří chtějí na někoho učinit dojem, jsou zoufalí nebo tu jsou pouze kvůli vzrušení.“

„Vzrušení?“

„Jsme doporučováni jen pro světovou elitu. Umění, které jste viděl v přízemí, je pouze výmluvou pro lidi, kteří k nám přijdou a chtěli by klást otázky. Do soukromé sbírky mají přístup jen ti nejváženější milovníci umění.“ Hrdý úsměv, který zahlédl dříve, se vrátil. „Bez té černé kartičky, kterou máte a kterou vám pravděpodobně dal nějaký bývalý zákazník, by vás Henry ani nikdo další z ochranky nepustil dál.“ Uculila se. „Je neuvěřitelné, kolik politiků, filmových hvězd a členů královských rodin zaplatí stovky tisíc, jen aby si smluvili tajnou schůzku a získali nějaký šperk z mého obchodu.“

Ušklíbl se. „Působil jsem dojmem rozmazleného spratka?“

Úsměv se vytratil. „Ne.“ Slečna Smytheová otevřela